

M'he llevat aviat per arribar a primera hora al terreny. Ja fa tres anys de la mort de la mare, el pare havia mort cinc anys abans, i em resultava dolorós tornar aquí sense ells. Volia deixar transcorre una mica el temps, i així van passar els dies i mai trobava el moment per retornar.

Però la meva vida ha fet un canvi envers el present, he avançat i ja he deixat enrere les llàgrimes, precisament per això avui m'he sentit preparada per redescobrir aquell paisatge on vaig gaudir d'una època preciosa.

Però, en obrir la porta rovellada he observat amb tristesa que l'abandó s'ha apoderat de tot i que tot està envaït pels grocs: els grocs de la malesa; el groc dels arbres capcots, el groc de la malastrugança, groc...

He començat a avançar i l'herbam i m'ha fet un reguitzell d'esgarrinxades. M'ha semblat que així em castiga per haver-lo abandonat a la seva sort. Per acabar-ho d'adobar, he ensopegat amb una fusta corcada. És com un seien on s'hi veuen dos forats a cada extrem. Que fort...Aquesta aparició només pot ser el seien del gronxador que em va fer el pare... I m'he vista nena i asseguda al gronxador, i m'ha semblat sentir a l'esquena les mans que m'enlairaven, amunt, amunt... sense cap risc. Les mans fortes del pare.

Les mans dels pares s'havien endurit de debò treballant aquesta terra. La van comprar per quatre duros, després de tot era un pedregar. Malgrat això, ells van aconseguir fer-la productiva a base de molt d'esforç i de voluntat. Mai me n'havia adonat com ara que aquell hort era mitja vida per a nosaltres. Hi brostaven un bé de Déu d'enciams, mongeteres, bròquils...també hi havia alguns arbres fruiters que ens delectaven amb els seus fruits atapeïts d'olors i de sabors. Era la nostra teca diària, vet aquí, i els pares n' estaven orgullosos.

Ara el veig i no queda res. Quina pena. Mai no m'hauria imaginat veure'l sense un bri de vida. No havia mesurat que el temps no perdona. I ben bé no sé que he de fer davant d'aquest desastre. D'altra banda jo no he recollit el saber que cal per desenvolupar el treball de la terra, així que no m'hi veig agafant l'aixada i el rascllet. A més a més la vida i l'amor són força imprevisibles i ara m'han obert altres portes que endinsen els meus peus en els blaus de l'Arrabassada, en la llum diàfana de les Rambles, en l'aquarel·la del Balcó del Mediterrani on, al fons, hi resplendeix el Miracle... És un trajecte ple de colors diferents i jo m'hi sento a gust perquè, malgrat que les mans dels pares ja no hi són per abraçar-me, he trobat el puntal perfecte per esser forta en les mans de l'home que estimo. Són les mans perfectes per conrear en mi sensacions excitants i altres de tendres. En aquest moment tot se'm fa més clar: Entre tanta brossa i tants arbustos no hi he trobat un bri de vida en aquest lloc i això em fa sentir malament. Ara ja m'he decidit: Davant la impossibilitat de continuar la tasca que hi feien els pares faré netejar el terreny i el posaré en venda. Crec que és el que he de fer perquè penso que amb la dedicació d'unes altres mans tot tornarà a reviure. Potser jo no el tornaré a veure mai més però, al capdavant, el temps i les persones que el van habitar sé que no es perdran en el buit. M'he anat construint amb elles. Tots aquells dies feliços i entranyables els porto latents dins meu. El meu comiat serà amable i sense cap recança. Ni he d'aturar-me ni he de tenir por. De fet, no em va costar gens aprendre a entomar la pluja i la humitat en les passejades diumengeres carrer Major i carrer Misericòrdia avall. Endavant nena!, que el teu món és l'ara i l'ara és la ciutat on vius.